

[Mølgaard]

bør gøre det, fordi det er det rigtige at lade udviklingen foregå i fuldstændig frihed.

Retsforbundet ønsker frihed på det kulturelle område og afviser derfor både censur og protektion på mange områder. På en række andre områder inden for det område, som vi taler om, er vi dog fuldt ud med på at støtte bevarelse og udvikling af det kulturelle arvegods med henblik på skabelse af de bedst mulige vilkår for det enkelte menneske nøje i tråd med det, som er sat som de overordnede mål for kulturpolitikken i ministerens redegørelse.

Retsforbundet mener, at der bliver de bedste muligheder for kulturlivets udfoldelse, når al kulturel udfoldelse sker i frihed, hvorfor vi afviser offentlig indblanding i kulturlivet ved censur, beskatning eller tilskud. Vi går ind for, at det offentlige kulturpolitiske forpligtelser ligger på de områder, der berører undervisning, uddannelse, forskning og bevarelse af nationalkulturelle værdier, fastslår vort arbejdsprogram.

Vi går også videre. Vi tilslutter os ønsket om et bedre samfundsmiljø og en øget livskvalitet for den enkelte, som afslutningsreplikken er i ministerens redegørelse. Vi erkender, at både samfundsudvikling på mange områder og monopoliseringstendenser, der begrænser den reelle frihed for den enkelte, også på det såkaldt kulturpolitiske område kan gøre særforanstaltninger nødvendige.

Vi vil såmænd også være med til at tage et skridt mere, inden vi opgiver at øve medindflydelse, fordi vi bare er imod. Vi vil nemlig også drage en konsekvens af, at der her i tinget er et komfortabelt flertal for mere indgriben, end vi egentlig er med på, men vi vil gerne erkende, at dette flertal er til stede, uden at vi vil afskrive os medindflydelse på, hvad flertallet skal bruges til i henseende til fordelingskriterier m. v. Det er umiskendeligt rigtigt, at kulturbegrebet er langt bredere end ressortministeriets arbejdsområde som fastslået i redegørelsen, og tingene griber ind i hinanden.

Det er udtryk for den kulturpolitiske situation eller det kulturelle stade, om man vil, i vort samfund, at vi har en arbejdsløshed som i dag, hvor fritidsproblemet er blevet et 100 pct. problem for mange medborgere. Det er et udtryk for vort kulturelle stade, at vi oplever et samfund, hvor man uden rettergang og dom kan smide en stakkels udlænding ud,

fordi nogle har følt ham mistænkelig, hvad de dog ikke føler at kunne hænge ham op på med mere afvejede objektivitetsprægede søm. Det er også en del af vores kulturpolitiske situation, og noget af det, man må handle ud fra, når man vil bøde på den ene eller den anden måde ad kulturpolitikens veje.

Det er udtryk for kulturelle kløfter i vort land, at man kan skabe mistillid mellem forældre og lærere med børnene som det ulyksalige, men totalt uskyldige mellemlid og som offer ved rent opdigtede historier.

Det er et udtryk for vort kulturelle liv, at propaganda for flæskepriser, som skulle i vejret, og anden propaganda af nok så fed karakter kunne få os til at underminere vores selvbestemmelsesret for 5 år siden, og at regeringen fremturer. Det betyder reelt nok så meget for livskvalitet og muligheder for den enkelte som den samlede sum af aktiviteter inden for ministerens regie, selv om vi endda for personens, ministerens, vedkommende forstod miljøproblematik som det, at man ødelægger naturværdier, ynglepladser for fugle, rekreative områder, hvor vi skulle have mulighed for at leve livet også, for i stedet at skabe større smørbjerger, kornpukler osv. inden for det lyksalige EF-samarbejde til fordel for enkelte, men til skade for de mange. Det hører også med til de vilkår, som vores kultur må udfolde sig på grundlag af.

Ministerens 4 principper for tildeling af offentlige midler, ytringsfrihed, kulturelt demokrati, kvalitet og decentralisering, vil jeg gerne tilslutte mig, men realiteten er også, at det kan man ikke. Vi befinder os ikke i en regnetime, hvor vi er oppe i division, og hvor man ved, at man bare kan låne, når man ikke kan. Man må gå på akkord. Folketingets flertal og regeringen er overordentlig akkordvillige, men gruppetilbøjelighederne er nok overordentlig forskellige.

Jeg vil gerne bemærke, at retsforbundet ikke vil akkordere i én henseende, nemlig i henseende til ytringsfrihed, og i én henseende mere, og det er i henseende til demokrati. Det indebærer, at vi ikke vil medvirke til nogen censurering på kulturpolitikens område. Vi kunne måske i så henseende blive udslaggivende for visse bevillinger, der dog så blot blev overført til andre projekter. Det vil vi ikke. Vi ønsker ikke hverken konservativ eller anden farvet censur. Vi afviser en-